

Nr 61.

Av herr **Brännström** i Burträsk, om viss ändring i lagen om folkpensionering.

I Kungl. Maj:ts proposition till 1934 års riksdag med förslag till förordning om blindhetsersättning m. m. uttalas, att det icke torde vara förenat med några svårigheter att efter en pensionsförsäkringsreforms genomförande underkasta bestämmelserna om blindhetsersättning jämkning, ifall så skulle visa sig erforderligt, ett uttalande, som även upptages i andra lagutskottets motivering för sitt utlåtande i ärendet.

Sedan vid 1935 års riksdag beslut om pensionsförsäkringsreform fattats, föreligger anledning att pröva, huruvida lagen om folkpensionering och förordningen om blindhetsersättning stå i sådant förhållande till varandra, att varderas syfte på ett tillfredsställande sätt tillgodoses.

Såväl i den kungl. propositionen angående blindhetsersättning som i utskottets utlåtande och i riksdagsdebatten underströks blindhetsersättningens karaktär av *lytesersättning*. På grund av denna sin karaktär skulle blindhetsersättning utgå oavkortad även till sådana blinda, som kunde förskaffa sig arbetsinkomst eller eljest hade någon inkomst, endast med den inskränkningen att hans egen eller hans försörjningspliktiga anhörigas ekonomiska ställning icke är sådan, att blindhetsersättning rimligen icke bör till honom utgå. Det vill synas, som om den prisvärda generositet, som härmed visas de relativt bäst ställda bland de blinda, illa rimmade sig med den njugghet, som visas mot de sämst ställda blinda, de som ej alls kunna skaffa sig någon inkomst varken genom arbete eller från annat håll. Det uttalas i den kungl. propositionen, att om en person som åtnjuter pensionstillägg erhöle blindhetsersättning, skulle pensionstillägget i allmänhet komma att indragas. I enlighet därmed ha också statsmakterna beslutat om viss minskning av anslaget till pensionstillägg. Det borde ju förefalla rimligt, att då den i någon mån arbetsföre blinde får sin blindhetsersättning som ett tillskott till sin arbetsförtjänst, den helt arbetsoförmögne finge sin som ett tillskott till sin oavkortade folkpension, vilken ju i de flesta fall dock torde vara lägre än den arbetsinkomst en i någon mån arbetsför blind kan skaffa sig.

Särskilt hård blir lagens tillämpning i det fall, att två makar äro invalider, den ene på grund av blindhet, den andre av annan orsak. Den blinde makens blindhetsersättning måste då räknas som inkomst för båda makarna, så att de var för sig få vidkännas reduktion i sina pensionstillägg. Med andra ord blir resultatet, att den blinde maken måste avstå en del av sin lytesersättning till den andre maken, om denne skall få ersättning för minskningen i sitt pensionstillägg.

Genom den nya lagen om folkpensionering yppas en möjlighet att åtminstone i någon mån reducera den olägenhet, som ovan påpekats. Den

upptager ju bestämmelser om att vissa inkomster intill ett belopp av 300 kronor ej skola medräknas i den inkomst, som lägges till grund för beräkning av pensionstillägg. Det synes mig rimligt att till dessa privilegierade inkomster även finge räknas blindhetsersättningen.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av § 7 i Lag om folkpensionering av den 28 juni 1935 att inkomst av blindhetsersättning upptages bland de förmåner, som enligt nyssnämnda lag intill ett belopp av 300 kronor ej inräknas i den inkomst, som lägges till grund för beräkning av pensionstillägg.

Stockholm den 14 januari 1936.

Nils Brännström,
Burträsk.
